

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2023/825**z dnia 17 kwietnia 2023 r.****rozszerzające cło antidumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408 na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej wysyłanych z Turcji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Obowiązujące środki**

- (1) W październiku 2020 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408⁽²⁾ Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej („SSHR”) pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) i Tajwanu. Obowiązujące cła antidumpingowe wynoszą od 9,2 % do 19 % dla przywozu pochodzącego z ChRL oraz od 4,1 % do 7,5 % dla przywozu pochodzącego z Tajwanu, a w przypadku przywozu pochodzącego z Indonezji zostały określone na poziomie 17,3 %. Dochodzenie, które doprowadziło do nałożenia tych ceł, wszczęto w sierpniu 2019 r. („pierwotne dochodzenie”)⁽³⁾.

1.2. Wniosek

- (2) 17 czerwca 2022 r. Komisja otrzymała wniosek – złożony na podstawie art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego – o przeprowadzenie dochodzenia dotyczącego możliwego obchodzenia obowiązujących środków antidumpingowych oraz o objęcie rejestracją przywozu SSHR wysyłanych z Republiki Turcji („Turcja”), zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji.
- (3) Wniosek złożyło Europejskie Stowarzyszenie Hutnictwa Stali („EUROFER”) („wnioskodawca”).
- (4) Wniosek zawierał wystarczające dowody potwierdzające zmianę struktury handlu obejmującego wywóz z Indonezji i Turcji do Unii, która to zmiana nastąpiła po wprowadzeniu środków w odniesieniu do SSHR. Dane przedstawione we wniosku wskazują na znaczną zmianę struktury handlu, w tym znaczny wzrost wywozu płyt ze stali nierdzewnej, będących głównym surowcem w produkcji SSHR, z Indonezji do Turcji oraz znaczny wzrost wywozu SSHR z Turcji do Unii. Zmiana ta zdawała się wynikać z wysyłki SSHR z Turcji do Unii po przeprowadzeniu działalności montażowej lub wykończeniowej w Turcji. Z dowodów wynikało, że taką działalność montażową lub wykończeniową rozpoczęto w czasie wszczęcia dochodzenia antidumpingowego, które skutkowało nałożeniem obowiązujących ceł, oraz że nie było wystarczających racjonalnych przyczyn ani uzasadnienia ekonomicznego poza nałożeniem cła w odniesieniu do omawianej praktyki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1408 z dnia 6 października 2020 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 325 z 7.10.2020, s. 26).

⁽³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antidumpingowego dotyczącego przywozu niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Tajwanu i Indonezji (Dz.U. C 269 I z 12.8.2019, s. 1).

- (5) Ponadto wniosek zawierał wystarczające dowody wskazujące na to, że płyty ze stali nierdzewnej pochodzące z Indonezji stanowiły ponad 60 % łącznej wartości wszystkich części SSHR, a wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia była niższa niż 25 % kosztów produkcji.
- (6) Wniosek zawierał również wystarczające dowody pokazujące, że praktyka, proces lub prace, o których mowa, osłabiały skutki naprawcze obowiązujących ceł antydumpingowych pod względem ilości i cen. Wydaje się, że na rynek unijny wprowadzono znaczne ilości SSHR pochodzącego z przywozu. Ponadto istniały wystarczające dowody, które wskazują na to, że przywóz SSHR odbywał się po cenach wyrządzających szkodę.
- (7) Oprócz tego wniosek zawierał wystarczające dowody na to, że przywozu SSHR dokonywano po cenach dumpingowych w odniesieniu do uprzednio ustalonej wartości normalnej.

1.3. Produkt objęty postępowaniem i produkt objęty dochodzeniem

- (8) Produktem, którego dotyczy możliwe obchodzenie środków, są wyroby walcowane płaskie ze stali nierdzewnej, nawet w zwojach (w tym wyroby cięte na wymiar i taśmy), nieobrobione więcej niż walcowane na gorąco, z wyłączeniem wyrobów, nie w zwojach, o szerokości 600 mm lub większej i grubości przekraczającej 10 mm, w dniu wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/1408 klasyfikowane do kodów HS 7219 11, 7219 12, 7219 13, 7219 14, 7219 22, 7219 23, 7219 24, 7220 11 i 7220 12 i pochodzące z Indonezji („produkt objęty postępowaniem”). Jest to produkt, do którego mają zastosowanie obecnie obowiązujące środki.
- (9) Produktem objętym dochodzeniem jest taki sam produkt jak produkt określony w poprzednim motywie, obecnie objęty kodami HS 7219 11, 7219 12, 7219 13, 7219 14, 7219 22, 7219 23, 7219 24, 7220 11 i 7220 12, ale wysyłany z Turcji, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Turcji (kody TARIC 7219 11 00 10, 7219 12 10 10, 7219 12 90 10, 7219 13 10 10, 7219 13 90 10, 7219 14 10 10, 7219 14 90 10, 7219 22 10 10, 7219 22 90 10, 7219 23 00 10, 7219 24 00 10, 7220 11 00 10 i 7220 12 00 10) („produkt objęty dochodzeniem”).
- (10) Dochodzenie wykazało, że SSHR wywożone z Indonezji do Unii oraz SSHR wysyłane z Turcji, pochodzące lub nie pochodzące z Turcji, mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz te same zastosowania, a zatem są uważane za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (11) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Marcegaglia Specialties S.P.A. („Marcegaglia”) – będące europejskim importerelem i użytkownikiem SSHR – stwierdziło, że wszystkie przywożone z Turcji SSHR wyprodukowane w indonezyjskich płyt stanowiły SSHR w postaci blachy czarnej w zwojach, w przypadku której w Unii niemal w ogóle nie istnieje wolny rynek. Przedsiębiorstwo to dzieli produkt objęty postępowaniem na białe SSHR i czarne SSHR. SSHR w postaci blachy czarnej w zwojach wymagają przeprowadzenia procesu wytrawiania i wyżerania przed dalszym przetwarzaniem, przez co są wykorzystane wyłącznie przez podmioty zajmujące się ponownym walcowaniem. Przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło, że jest jedynym niezależnym, niezintegrowanym pionowo podmiotem zajmującym się ponownym walcowaniem w Unii. Ponieważ zatem jedynym produktem przywożonym z Turcji jest SSHR w postaci blachy czarnej w zwojach, nie zachodzi konkurencja z białymi SSHR produkowanymi i sprzedawanymi przez producentów unijnych na wolnym rynku.
- (12) Komisja przypomniała, że celem tego dochodzenia jest ustalenie, czy ma miejsce obchodzenie środków. Nie było podstawy prawnej do zmiany zakresu produktu objętego środkami w kontekście tego dochodzenia. Zakres produktu został ustalony w pierwotnym dochodzeniu, a definicja produktu obejmuje wszystkie SSHR w zwojach. W pierwotnym dochodzeniu stwierdzono w szczególności, że blacha czarna w zwojach i blacha biała w zwojach mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne, są używane zamiennie oraz że są objęte zakresem produktu ⁽⁴⁾. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (13) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu Metalurji A.Ş. („Çolakoğlu”), będące tureckim producentem eksportującym, oraz rząd Republiki Turcji twierdziły, że Komisja powinna była zwiększyć zakres dochodzenia i uwzględnić w nim przetwarzanie indonezyjskich płyt ze stali nierdzewnej na SSHR dokonywane w Unii.

⁽⁴⁾ Zob. motywy 44–46 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/508 z dnia 7 kwietnia 2020 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. L 110 z 8.4.2020, s. 3), potwierdzone w motywach 20–28 i 31 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/1408.

- (14) Jak wyjaśniono w motywie 31, Komisja przypomniła, że chociaż praktyka ta nie jest objęta przedmiotowym dochodzeniem, Komisja wzięła pod uwagę ten argument i przeprowadzi dalszą ocenę, czy praktyka ta – jeżeli zostanie potwierdzona – wymaga dalszego działania ze strony Komisji.

1.4. Wszczęcie postępowania

- (15) Po poinformowaniu państw członkowskich i ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia, Komisja zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wszczęła dochodzenie i rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2022/1310 ⁽⁵⁾ („rozporządzenie wszczynające”) objęła rejestracją przywóz SSHR wysyłanych z Turcji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji.

1.5. Uwagi dotyczące wszczęcia postępowania

- (16) Przedsiębiorstwo Çolakoğlu argumentowało, że wszczęcie dochodzenia nie było uzasadnione ze względu na brak wystarczających dowodów, a zatem powinno zostać zakończone.
- (17) Twierdziło ono również, że nie doszło do zmiany struktury handlu, ponieważ – ze względu na brak wzrostu przywozu SSHR z Indonezji – sam wzrost przywozu SSHR z Turcji, który nie może zastąpić przywozu z Indonezji, nie wskazuje na wystąpienie zmiany struktury handlu.
- (18) Ponadto argumentowało, iż praktyka, proces ani prace mające miejsce w Turcji nie należały do żadnej z kategorii wymienionych w art. 13 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego. W szczególności nie było konkretnych dowodów na to, że miała miejsce wysyłka SSHR pochodzących z Indonezji przez Turcję do Unii, ani dowodów na reorganizację struktury lub kanałów sprzedaży. Co więcej, jego zdaniem odnośnych praktyki, procesu ani prac nie można było zakwalifikować jako nieznacznej modyfikacji, ponieważ produkt objęty dochodzeniem jest produktem rynku niższego szczebla i jako taki jest produktem innym niż materiały wsadowe, ani jako działalności montażowej, zwłaszcza że produkt objęty dochodzeniem i płyty ze stali nierdzewnej nie są klasyfikowane w tych samych pozycjach taryfowych.
- (19) Przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło, że inwestowanie w zdolności wytwarzania stali nierdzewnej jest uzasadnione ekonomicznie ze względu na popyt na produkty ze stali nierdzewnej w Turcji.
- (20) Twierdziło ono również, że nie doszło do szkody ani do osłabienia skutków naprawczych, gdyż (i) przywóz z Turcji wynoszący 1 % udziału w rynku jest zbyt nieznaczny, aby móc osłabić skutki naprawcze cła, oraz (ii) ewentualne osłabienie skutków naprawczych cła nie wynikałoby z przywozu SSHR z Turcji, tylko z przywozu SSHR z Indonezji, który nadal miał miejsce po wprowadzeniu środków, oraz z faktu, iż producenci unijni przetwarzają SSHR z płyt ze stali przywożonych z Indonezji.
- (21) Ponadto przedsiębiorstwo Çolakoğlu argumentowało, że rozszerzenie zakresu stosowania środków na Turcję byłoby sprzeczne z interesem Unii, gdyż skutkowałoby dalszym wzrostem cen i ostatecznie niekorzystnym wpływem na użytkowników końcowych i konsumentów.
- (22) Twierdziło ono również, że producenci unijni wykonywali te same operacje, tj. przetwarzanie indonezyjskich płyt ze stali nierdzewnej na SSHR w Unii, nawet na większą skalę niż operacje przeprowadzane w Turcji. Z tego względu przedsiębiorstwo Çolakoğlu zwróciło się z wnioskiem o zakończenie dochodzenia albo, alternatywnie, o zwiększenie jego zakresu i uwzględnienie w nim przetwarzania indonezyjskich płyt ze stali nierdzewnej na SSHR w Unii.
- (23) Podobne uwagi wpłynęły ze strony przedsiębiorstwa Marcegaglia i rządu Republiki Turcji.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/1310 z dnia 26 lipca 2022 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408 na przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej, pochodzących z Indonezji, przez przywóz niektórych walcowanych na gorąco arkuszy i zwojów ze stali nierdzewnej wysyłanych z Turcji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji, oraz poddające ten przywóz obowiązkowej rejestracji (Dz.U. L 198 z 27.7.2022, s. 8).

- (24) Przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło ponadto, że przywóz płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do celów dalszego przetwarzania w Turcji stanowił ekonomicznie uzasadnione działanie służące dywersyfikacji źródeł dostaw.
- (25) Komisja uznała, że wniosek zawiera wystarczające dowody świadczące o tym, że zmiana struktury handlu obejmującego wywóz z Indonezji i Turcji do Unii nastąpiła po wszczęciu pierwotnego dochodzenia i wprowadzeniu środków. W szczególności we wniosku zawarto dane wskazujące na zmianę struktury handlu, w tym znaczny wzrost wywozu płyt ze stali nierdzewnej, będących głównym surowcem w produkcji SSHR, z Indonezji do Turcji oraz znaczny wzrost wywozu SSHR z Turcji do Unii.
- (26) Jeżeli chodzi o praktykę, proces lub prace mające miejsce w Turcji, Komisja uznała, że wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że w Turcji prowadzona jest działalność montażowa/wykończeniowa, czyli jedna z praktyk wymienionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, oraz że działalność ta oparta jest na użyciu pochodzących z Indonezji płyt ze stali nierdzewnej, czyli głównego materiału wsadowego. Klasyfikacja taryfowa produktu objętego dochodzeniem i jego głównych materiałów wsadowych ani też jej zmiana nie mają znaczenia dla ustalenia, czy działalność montażowa/wykończeniowa stanowi obejście środków.
- (27) Ponadto we wniosku przedstawiono wystarczające dowody dotyczące wyraźnego braku uzasadnienia ekonomicznego poza nałożeniem ceł, szczególnie że w rezultacie tej działalności doszło do wzrostu złożoności kosztów obsługi logistycznej i opłat za usługi. Argumenty przedstawione przez przedsiębiorstwa Çolakoğlu i Marcegaglia poddano dalszej analizie w toku dochodzenia i omówiono w pkt 2.4 poniżej.
- (28) Komisja uznała, że wniosek zawiera również wystarczające dowody pokazujące, że praktyki te osłabiają skutki naprawcze obowiązujących środków antydumpingowych nałożonych na SSHR pod względem ilości i cen. W szczególności wniosek zawiera wystarczające dowody wskazujące, że przywozu SSHR dokonywano po cenach niższych niż cena niewyrządzająca szkody określona w pierwotnym dochodzeniu. W toku dochodzenia przeprowadzono dalszą analizę tych argumentów, w tym argumentów dotyczących udziału tureckiego przywozu.
- (29) Jeżeli chodzi o argumenty dotyczące interesu Unii, Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego interes Unii nie stanowi argumentu za wszczęciem dochodzenia.
- (30) W związku z powyższym Komisja odrzuciła twierdzenia, że wniosek nie zawierał wystarczających dowodów uzasadniających wszczęcie dochodzenia.
- (31) Jeżeli chodzi o uwagi Çolakoğlu, że indonezyjskie płyty przywożone do Unii mogą podlegać przetwarzaniu na SSHR w Unii, Komisja odnotowała, że praktyka ta nie stanowi przedmiotu tego dochodzenia. W rozporządzeniu wszczynającym dochodzenie określono, że zakres tego dochodzenia w praktyce ogranicza się do przywozu SSHR do Unii z Turcji i przetwarzania prowadzonego w Turcji. Komisja odnotowała jednak argument przedstawiony przez Çolakoğlu i przeprowadzi dalszą analizę kwestii, czy przywóz płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Unii może stanowić oddzielną praktykę obchodzenia środków. Komisja rozpoczęła monitorowanie przywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Unii i ustaliła, na podstawie danych Eurostatu, że przywozu tego zaprzestano w październiku 2022 r.

1.6. Prawo do obrony

- (32) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło, że Komisja naruszyła jego prawo do obrony przysługujące mu na podstawie art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i art. 296 TFUE oraz jego prawo do dobrej administracji określone w art. 41 Karty praw podstawowych Unia Europejskiej, gdyż nie wzięła pod uwagę wielu argumentów przedstawionych w toku dochodzenia. Przedsiębiorstwo Çolakoğlu uznało w szczególności, że naruszenie przysługującego mu prawa do dobrej administracji wynikało z faktu, że Komisja nie rozszerzyła zakresu dochodzenia i nie uwzględniła w nim płyt ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji i przywożonych bezpośrednio do Unii.

- (33) Komisja przypomniła, że 30 stycznia 2023 r. ujawniła zainteresowanym stronom najważniejsze ustalenia i fakty, na podstawie których sformułowała swoje wnioski. Wszystkie strony miały 15 dni na przekazanie uwag. Wzięto pod uwagę wszystkie argumenty przedstawione przez Çolakoğlu i pozostałe zainteresowane strony, co nie oznacza, że każdy pojedynczy argument należy wyraźnie wymienić w dokumencie ujawniającym informacje⁽⁶⁾. Komisja musi należycie uzasadnić i szczegółowo wyjaśnić swoje ustalenia i wnioski, co uczyniła w dokumencie ujawniającym informacje. Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu przedstawiło uwagi i uzyskało zgodę na przeprowadzenie posiedzenia wyjaśniającego z jego udziałem. Komisja należycie uwzględniła wszystkie przedstawione argumenty, jak określono poniżej. Jeżeli chodzi o przywóz indonezyjskich płyt ze stali nierdzewnej do Unii, Komisja przypomniła, że w dokumencie ujawniającym informacje należy wyjaśnić powody, dla których domniemana praktyka nie była objęta zakresem przedmiotowego dochodzenia, które to wyjaśnienie odzwierciedlono w motywie 31 powyżej. Co więcej, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Çolakoğlu, Komisja nie miała żadnej swobody uznania, gdyż na mocy rozporządzenia wszczynającego dochodzenie przedmiot dochodzenia ogranicza się wyłącznie do innych ewentualnych praktyk obchodzenia środków stosowanych poza Unią, w szczególności w Turcji. Komisja uznała zatem, że w pełni przestrzegano praw Çolakoğlu do obrony, i odrzuciła ten argument.

1.7. Okres objęty dochodzeniem i okres sprawozdawczy

- (34) Dochodzeniem objęto okres od 1 stycznia 2018 r. do 30 czerwca 2022 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Dane dotyczące okresu objętego dochodzeniem zgromadzono między innymi w celu zbadania domniemanej zmiany struktury handlu po nałożeniu środków na produkt objęty postępowaniem oraz istnienia praktyki, procesu lub prac, dla których nie było wystarczających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia innego niż nałożenie cła. Za okres od 1 lipca 2021 r. do 30 czerwca 2022 r. („okres sprawozdawczy” lub „OS”) zgromadzono bardziej szczegółowe dane w celu zbadania, czy przywóz osłabiał skutki naprawcze obowiązujących środków w odniesieniu do cen lub ilości oraz czy występował dumping.

1.8. Dochodzenie

- (35) Komisja oficjalnie poinformowała o wszczęciu dochodzenia władze Indonezji i Turcji, znanych producentów eksportujących w tych państwach, przemysł Unii oraz przewodniczącego Rady Stowarzyszenia UE-Turcja.
- (36) Ponadto Komisja zwróciła się do Misji Turcji w Unii Europejskiej o przekazanie jej nazw i adresów producentów eksportujących lub stowarzyszeń przedstawicielskich, którzy mogliby być zainteresowani udziałem w dochodzeniu, oprócz tureckich producentów eksportujących wskazanych we wniosku przez wnioskodawcę.
- (37) Na stronie internetowej DG ds. Handlu udostępniono formularze wniosków o zwolnienie producentów/eksporterów w Turcji, kwestionariusze dla producentów/eksporterów w Indonezji oraz dla importerów w Unii.
- (38) Formularz wniosku o zwolnienie przedstawiło pięć przedsiębiorstw z siedzibą w Turcji. Były to:
- Saritas Celik San.ve tic. A.S. („Saritas”),
 - Üčas Paslanmaz Çelik iç ve tic. A.S. („UCAS”),
 - AST Turkey Metal Sanayi ve tic. A.S. („AST”),
 - Poyraz Paslanmaz Sanayi ve diş ticaret Limited Sirk („Poyraz”),
 - Çolakoğlu Metalurji A.Ş. („Çolakoğlu”).
- (39) Przedsiębiorstwo Marcegaglia, będące unijnym importerem i użytkownikiem, przedstawiło ponadto odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (40) Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz złożenia wniosku o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w rozporządzeniu wszczynającym. Wszystkie strony zostały poinformowane, że nieprzedłożenie wszystkich istotnych informacji lub przedłożenie niepełnych, nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji może prowadzić do zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego i oparcia ustaleń na dostępnych faktach.
- (41) 4 października 2022 r. odbyło się posiedzenie wyjaśniające z udziałem przedsiębiorstwa Marcegaglia.

⁽⁶⁾ W tej kwestii zob. wyrok z dnia 5 maja 2021 r., Acron przeciwko Komisji, T-45/19, ECLI:EU:T:2021:238, pkt 95.

- (42) Po ujawnieniu ustaleń 30 stycznia 2023 r. przeprowadzono posiedzenie wyjaśniające z udziałem przedsiębiorstwa Marcegaglia, które odbyło się 8 lutego 2023 r., i posiedzenie wyjaśniające z udziałem przedsiębiorstwa Çolakoğlu, które odbyło się 10 lutego 2023 r.

2. WYNIKI DOCHODZENIA

2.1. Uwagi ogólne

- (43) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, aby dokonać oceny występowania możliwego obchodzenia środków, należy poddać analizie następujące elementy:
- czy wystąpiła zmiana struktury handlu pomiędzy Indonezją, Turcją a Unią,
 - czy ta zmiana wynikała z praktyki, procesu lub prac niemających wystarczających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza wprowadzeniem obowiązujących środków antydumpingowych,
 - czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych obowiązujących środków antydumpingowych w odniesieniu do cen lub ilości produktu objętego dochodzeniem, oraz
 - czy istnieją dowody dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla produktu objętego postępowaniem.
- (44) We wniosku zarzucono wysyłkę produktu objętego postępowaniem z Turcji do Unii po przeprowadzeniu w Turcji operacji montażowych lub wykończeniowych. W tym zakresie Komisja sprawdziła konkretnie, czy spełnione były kryteria określone w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w szczególności:
- czy wspomniana działalność montażowa/wykończeniowa rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po wszczęciu lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami, oraz
 - czy części te stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, a wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji.

2.2. Współpraca i status producentów eksportujących

- (45) Jak stwierdzono w motywie 38, pięć przedsiębiorstw z siedzibą w Turcji złożyło wniosek o zwolnienie ze środków, gdyby ich zakres rozszerzono na Turcję.
- (46) Uznano, że spośród tych przedsiębiorstw trzy – Saritas, UCAS i AST – nie są producentami eksportującymi. Po przeanalizowaniu informacji przedstawionych w poszczególnych wnioskach tych przedsiębiorstw Komisja uznała, że biorą one wprawdzie udział w zakupie i odsprzedaży produktu objętego dochodzeniem, ale nie zajmują się jego produkcją ani wytwarzaniem. Produkt objęty dochodzeniem nabywano od innych podmiotów będących rzeczywistymi producentami. Z tego względu przedsiębiorstw tych nie można było uznać za producentów. W art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewidziano, że wyłącznie producenci mogą ubiegać się o zwolnienie z objęcia rozszerzeniem ceł antydumpingowych. Przepis ten odzwierciedlono w motywie 27 rozporządzenia wszczynającego dochodzenie, w którym wyraźnie wskazano, że zwolnienia mogą zostać przyznane wyłącznie producentom produktu objętego dochodzeniem w Turcji. Ponieważ uznano, że przedsiębiorstwa te nie są producentami, nie mogły one ubiegać się o przyznanie zwolnienia.
- (47) Jeżeli chodzi o Poyraz, Komisja otrzymała zdecydowanie niekompletną odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu wniosku o przyznanie zwolnienia – większość części formularza pozostała niewypełniona lub nie przedstawiono w nich kompletnych informacji. Po przesłaniu pisma w sprawie uzupełnienia braków przedsiębiorstwo przesłało odpowiedź, w której albo niezbędne informacje były nadal zdecydowane niekompletne, albo w ogóle ich nie przedstawiono. W związku z tym Komisja poinformowała to przedsiębiorstwo, że zamierza wykorzystać dostępne fakty zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego na potrzeby ustalenia, czy jest ono producentem

w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W odpowiedzi przedsiębiorstwo Poyraz wyjaśniło, dlaczego nie przekazało bardziej kompletnych informacji, i zaproponowało, aby Komisja zgromadziła więcej danych w jego siedzibie. Przedsiębiorstwo nie przekazało żadnych dalszych informacji w celu sprostowania lub uzupełnienia niekompletnych części odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (48) Przedstawiona odpowiedź, mimo że niekompletna, stanowiła jednak potwierdzenie, że przedsiębiorstwo Poyraz nabywało SSHR w zwojach głównie w Indonezji, a następnie prowadziło ich odsprzedaż (możliwe że w formie przyciętej i w różnych rozmiarach) częściowo na rynku unijnym. Chociaż nie było ono w stanie przekazać Komisji informacji na temat ewentualnych kosztów przetworzenia ani szczegółowego zestawienia sprzedaży w Unii, z przekazanej odpowiedzi wyraźnie wynika, że przedsiębiorstwo to zajmowało się zakupem i odsprzedażą produktu objętego postępowaniem. Nie można było zatem uznać go za producenta w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i tym samym nie może być ono objęte zwolnieniem. Wniosek o przyznanie zwolnienia został zatem odrzucony.
- (49) Przedsiębiorstwo Çolakoğlu współpracowało w toku całego dochodzenia, tj. przedłożyło formularz wniosku o zwolnienie i udzieliło odpowiedzi na przesłane mu pisma w sprawie uzupełnienia braków. Widać zatem, że ogólny poziom współpracy w przypadku tureckich producentów eksportujących był stosunkowo wysoki, gdyż wielkości wywozu SSHR przez Çolakoğlu do Unii stanowiły [88–93 %] łącznych wielkości tureckiego przywozu w okresie sprawozdawczym zgłoszonych do statystyk Eurostatu dotyczących przywozu.
- (50) Na podstawie art. 16 rozporządzenia podstawowego Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną w pomieszczeniach przedsiębiorstwa Çolakoğlu. Przedsiębiorstwo Çolakoğlu dokonuje przywozu głównego materiału wsadowego (płyt ze stali nierdzewnej) niemal wyłącznie z Indonezji.
- (51) Unijny importer i użytkownik, Marcegaglia, również współpracował i przedstawił informacje dotyczące zakupu indonezyjskich płyt ze stali nierdzewnej, późniejszego przetwarzania w Turcji i przywozu SSHR do Unii. Przedsiębiorstwo Marcegaglia złożyło wniosek o traktowanie go jako producenta eksportującego. Na poparcie wniosku wskazało, że jego działalność polega na nabywaniu płyt z Indonezji, przekazywaniu ich do walcowania na gorąco na podstawie umowy o produkcję na zlecenie z Çolakoğlu w Turcji, a następnie przywozie blach (SSHR) do Unii. Przedsiębiorstwo Marcegaglia było zatem właścicielem surowca (płyt) i produktu końcowego (SSHR) w trakcie całej działalności, co zostało potwierdzone w toku dochodzenia. Ponieważ jednak faktyczna działalność produkcyjna/przetwórcza odbywała się w zakładzie Çolakoğlu⁽⁷⁾ w Turcji, Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa Marcegaglia nie można uznać za producenta eksportującego upoważnionego do ubiegania się o zwolnienie.

2.3. Zmiana struktury handlu

2.3.1. Przywóz SSHR

- (52) W tabeli 1 poniżej przedstawiono zmiany w przywozie SSHR z Indonezji i Turcji w okresie objętym dochodzeniem.

Tabela 1

Przywóz SSHR do Unii w okresie objętym dochodzeniem (w tonach)

	2018	2019	2020	2021	Okres sprawozdawczy
Indonezja	44 647	81 041	3 695	105 784	128 191
indeks (baza = 2018)	100	182	8	237	287
Turcja	1 611	2 137	21 500	33 236	50 015
indeks (baza = 2018)	100	133	1 335	2 064	3 106

Źródło: Eurostat.

⁽⁷⁾ Aby zapoznać się z podobnym wnioskiem, zob. decyzja Komisji z dnia 27 czerwca 2012 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych koncentratów białka sojowego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 168 z 28.6.2012, s. 38), motyw 79.

- (53) Na podstawie danych zawartych w tabeli 1 widać, że wielkość przywozu SSHR z Turcji do Unii wzrosła z 1 611 ton w 2018 r. do 50 015 ton w okresie sprawozdawczym. Najbardziej znaczący wzrost wielkości przywozu nastąpił w latach 2019–2020, kiedy to wielkość ta wzrosła ponad dziesięciokrotnie, z 2 137 ton w 2019 r. do 21 500 ton w 2020 r. Wzrost ten zbiegł się w czasie z wszczęciem pierwotnego dochodzenia, w sierpniu 2019 r., i nałożeniem ostatecznych środków antydumpingowych w październiku 2020 r. Od 2020 r. wielkość przywozu z Turcji nadal znacząco rosła, osiągając w okresie sprawozdawczym 50 015 ton. W sumie wielkość przywozu z Turcji wzrosła w okresie objętym dochodzeniem ponad 30-krotnie.
- (54) Jednocześnie wielkość przywozu SSHR z Indonezji wzrosła z 44 647 ton w 2018 r. do 128 191 ton w okresie sprawozdawczym. Wielkość przywozu wzrosła od 2018 do 2019 r. o 82 %. W latach 2018–2020, podczas pierwotnego dochodzenia, wielkość przywozu SSHR z Indonezji znacznie się zmniejszyła. W 2020 r. wielkość przywozu zmniejszyła się do mniej niż jednej dwudziestej wielkości z roku 2019. Od 2021 r. do okresu sprawozdawczego wielkość przywozu SSHR z Indonezji powróciła do normy i zaczęła ponownie rosnąć (o ponad 50 %) w porównaniu z poziomem z 2019 r. Ogólnie rzecz biorąc, wielkość przywozu SSHR z Indonezji do Unii wzrosła prawie trzykrotnie w okresie objętym dochodzeniem, ale wzrost ten był, w wartościach względnych, znacznie mniejszy niż wzrost przywozu z Turcji.

2.3.2. Wielkość wywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji

- (55) Tabela 2 poniżej przedstawia zmiany wielkości przywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji, na podstawie tureckich statystyk przywozowych z bazy danych GTA ⁽⁸⁾.

Tabela 2

Przywóz płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji w okresie objętym dochodzeniem (w tonach)

	2018	2019	2020	2021	Okres sprawozdawczy
Indonezja	0	6 368	14 172	60 684	40 513
indeks (baza = 2019)	0	100	223	953	636

Źródło: GTA.

- (56) Głównym materiałem wsadowym do produkcji SSHR są płyty ze stali nierdzewnej. Ten materiał wsadowy jest następnie dalej przetwarzany, tj. walcowany na gorąco, w celu wyprodukowania SSHR. Dowody, którymi dysponuje Komisja, wykazały, że SSHR wywożone do Unii z Turcji produkowano głównie z płyt ze stali nierdzewnej.
- (57) Z tabeli 2 wynika, że przywóz płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji znacznie wzrósł, od zera w 2018 r. do 40 513 ton w okresie sprawozdawczym. Przywóz z Indonezji stanowił około 99,9 % całkowitej wielkości przywozu płyt ze stali nierdzewnej do Turcji każdego roku w okresie od 2019 r. do okresu sprawozdawczego. Ponadto, znaczny wzrost przywozu blach ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji zbiegł się w czasie z rozpoczęciem przez Çolakoğlu dostaw dla swojego unijnego klienta (Marcegaglia) od 2019 r., co doprowadziło do zwiększonego zużycia płyt ze stali nierdzewnej w Turcji do produkcji SSHR. Ponadto Komisja ustaliła, że całość przywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji dotarła do siedziby Çolakoğlu.
- (58) Znaczący wzrost wielkości przywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji wskazuje na rosnący popyt na tego rodzaju materiały wsadowe w Turcji, co można przynajmniej częściowo wyjaśnić wzrostem produkcji i wywozu SSHR z Turcji w okresie sprawozdawczym. Potwierdziły to także informacje dostarczone przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu.

⁽⁸⁾ <https://www.gtis.com/gta/>

- (59) Po ujawnieniu ustaleń Çolakoğlu twierdziło, że nie nastąpiła zmiana struktury handlu, biorąc pod uwagę wzrost przywozu z Indonezji i brak substytucji przywozu indonezyjskich SSHR przez przywóz tureckich SSHR. Twierdziło ono również, że wobec braku substytucji przywozu, Komisja odeszła od swojej zwykłej praktyki przy ustalaniu istnienia zmiany struktury handlu.
- (60) Komisja zauważyła, że art. 13 rozporządzenia podstawowego nie wymaga pełnego zastąpienia przywozu z kraju objętego środkami przez przywóz z innych źródeł w celu ustalenia zmiany struktury handlu. Również wniosek Komisji dotyczący zmiany struktury handlu nie odbiega od zwykłej praktyki Komisji, ponieważ w niektórych wcześniejszych przypadkach również stwierdzono istnienie zmiany struktury handlu, pomimo wzrostu przywozu z kraju objętego środkami antydumpingowymi ⁽⁹⁾.

2.3.3. Wnioski dotyczące zmiany struktury handlu

- (61) Chociaż przywóz SSHR z Turcji nie zastąpił przywozu z Indonezji, który również odnotował wzrost, w dochodzeniu ustalono, że znaczne ilości płyt ze stali nierdzewnej przywożonych z Indonezji były dalej przetwarzane na SSHR w Turcji, a następnie wywożone do Unii. Wzrost wywozu SSHR z Turcji do Unii, przedstawiony w tabeli 1, wraz ze znacznym wzrostem wywozu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji do Turcji w okresie objętym dochodzeniem, przedstawionym w tabeli 2, stanowił zmianę struktury handlu między Indonezją, Turcją i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

2.4. Praktyki, procesy lub prace niemające wystarczających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożeniem cła antydumpingowego

- (62) Dochodzenie wykazało istnienie umowy o produkcję na zlecenie między przedsiębiorstwami Marcegaglia i Çolakoğlu, na podstawie której przedsiębiorstwo Marcegaglia kupowało płyty ze stali nierdzewnej z Indonezji, wysyłało je do Turcji w celu dalszego przetworzenia na SSHR przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu, a następnie przedsiębiorstwo Marcegaglia dokonywało ich przywozu do Unii. Wspomniana umowa o produkcję na zlecenie została wynegocjowana pod koniec 2018 r., przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia.
- (63) W tabeli 3 przedstawiono zmiany w zakresie wywozu SSHR przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu do Unii w ramach umowy o produkcję na zlecenie z przedsiębiorstwem Marcegaglia.

Tabela 3

Wywóz SSHR przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu do Unii (w tonach)

	2018	2019	2020	2021	OS
Wywóz SSHR przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu do Unii	0	5–10	10 000–15 000	25 000–30 000	40 000–50 000

Źródło: Zweryfikowane dane przedsiębiorstw.

- (64) Jak wynika z tabeli 3, wywóz przedsiębiorstwa Çolakoğlu znacząco wzrósł, od zera w 2018 roku do ponad 40 000 ton w okresie sprawozdawczym.
- (65) Dochodzenie wykazało również, że prawie cały wywóz przedsiębiorstwa Çolakoğlu do Unii odbywał się w ramach umowy o produkcję na zlecenie z przedsiębiorstwem Marcegaglia. Podobnie niemal wszystkie płyty przywiezione do Turcji z Indonezji były następnie przetwarzane na SSHR przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu w ramach umowy o produkcję na zlecenie zawartej między obydwojema przedsiębiorstwami.

⁽⁹⁾ Zob. np. rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/302 z dnia 24 lutego 2022 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776, na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, oraz kończące dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492 na przywóz materiałów z włókna szklanego pochodzących z Egiptu przez przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka (Dz.U. L 46 z 25.2.2022, s. 49), motywy 50–54.

- (66) Nawet jeśli mogły istnieć inne powody utworzenia tego systemu niż zastosowane środki, tj. zapewnienie bezpieczeństwa dostaw dla przedsiębiorstwa Marcegaglia oraz zaopatrywanie rynku stali nierdzewnej w Turcji, inne elementy zdecydowanie wskazują na związek z nałożeniem ceł:
- umowa o produkcję na zlecenie, chociaż wynegocjowana przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia, nie została w pełni zrealizowana przed tym wszczęciem,
 - intensywność praktyki stosowanej w ramach umowy o produkcję na zlecenie wzrosła znacząco dopiero po wszczęciu pierwotnego dochodzenia, a po nałożeniu ostatecznych środków antydumpingowych wzrosła w znacznym stopniu.
- (67) Komisja zauważyła, że umowa o produkcję na zlecenie została zawarta w celu zaopatrzenia rynku unijnego, a nie tureckiego rynku krajowego. W rzeczywistości przedsiębiorstwo Çolakoğlu sprzedał na tureckim rynku krajowym mniej niż 2 % SSHR produkowanych z płyt przywożonych z Indonezji.
- (68) Komisja przeanalizowała również twierdzenie przedsiębiorstwa Marcegaglia, że umowa o produkcję na zlecenie została zawarta w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, ponieważ popyt znacznie wzrósł i nie mógł być zaspokojony przez przemysł Unii. W związku z tym ustalono, że działania montażowe/wykończeniowe w Turcji rozpoczęły się na dużą skalę dopiero po wszczęciu pierwotnego dochodzenia przeciwko Indonezji. Umowa o produkcję na zlecenie nie dotyczyła jedynie zabezpieczenia dostaw z Turcji, ale ze względu na swój charakter koncentrowała się w szczególności na oparciu tych dostaw na płytach ze stali nierdzewnej z Indonezji – kraju objętego działaniami. Ponadto indonezyjski producent płyt ze stali nierdzewnej był również dostawcą SSHR. Zwykle nie przesuwa się o jeden stopień w górę łańcucha wartości swojego pionowo zintegrowanego dostawcy ze względu na bezpieczeństwo dostaw. Jest to oczywiste, chyba że zagrożeniem, na które się odpowiada, są potencjalne środki wpływające na niższy stopień tego łańcucha wartości – w tym przypadku cło antydumpingowe na przywóz SSHR z Indonezji.
- (69) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwa Marcegaglia i Çolakoğlu twierdziły, że ich stosunki handlowe nie były zależne od istnienia cła antydumpingowego na przywóz SSHR z Indonezji. Oba przedsiębiorstwa twierdziły, że umowa o produkcję na zlecenie zawarta między przedsiębiorstwem Marcegaglia i Çolakoğlu została wynegocjowana przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia, a oba przedsiębiorstwa łączyły długotrwałe relacje biznesowe, które rozpoczęły się ponad dziesięć lat temu. Ich umowa o produkcję na zlecenie była częścią szerszego porozumienia, na mocy którego przedsiębiorstwo Çolakoğlu miało przetwarzać zarówno produkty ze stali nierdzewnej, jak i produkty ze stali węglowej.
- (70) Komisja zauważyła, że nawet biorąc pod uwagę fakt, że przedsiębiorstwa Marcegaglia i Çolakoğlu utrzymywały stosunki handlowe przez ponad dziesięć lat, a ich umowa o produkcję na zlecenie była rzekomo częścią szerszego porozumienia, jak stwierdzono również w motywie 66 powyżej praktyka będąca przedmiotem niniejszego dochodzenia, tj. przetwarzanie w Turcji płyt ze stali nierdzewnej pochodzących z Indonezji na SSHR, które następnie były wywożone do Unii, nie urzeczywistniła się w pełni przed rozpoczęciem pierwotnego dochodzenia. Intensywność tej praktyki wzrosła po wszczęciu pierwotnego dochodzenia, a po nałożeniu ostatecznych środków antydumpingowych wzrosła w znacznym stopniu. Innymi słowy, początek omawianej praktyki, pomimo długotrwałej relacji przedsiębiorstw, zbiegł się w czasie ze wszczęciem pierwotnego dochodzenia i późniejszym wprowadzeniem środków, i nie nastąpił na żadnym wcześniejszym etapie. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (71) Przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło, że istnieje ekonomiczne uzasadnienie związane z istnieniem popytu na tureckie SSHR, zarówno w UE, jak i w Turcji. Popyt ten uzasadniałby inwestycje, dokonane przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia, mające na celu rozwój produkcji SSHR w Turcji.
- (72) Komisja zauważyła na początku, że praktyka, która została uznana za służącą obchodzeniu obowiązujących ceł antydumpingowych, nie polegała na produkcji SSHR w samej Turcji. Praktyka, którą uznano za służącą obchodzeniu, polegała na przywożeniu z Indonezji do Turcji płyt ze stali nierdzewnej, walcowaniu ich na SSHR i sprzedawaniu na rynku unijnym. Dlatego też to, czy inwestycje w budowanie zdolności były ekonomicznie uzasadnione, nie miało znaczenia z punktu widzenia stwierdzenia przez Komisję obchodzenia środków. Ponadto, Komisja zauważyła, że chociaż przedsiębiorstwo Çolakoğlu rozwinęło zdolność do produkcji własnych płyt ze stali nierdzewnej w Turcji, to produkcja ta była bardzo ograniczona. W rzeczywistości, jak stwierdzono w motywie 91 poniżej, płyty pochodzące z Turcji stanowiły w okresie sprawozdawczym mniej niż 0,5 % płyt używanych przez przedsiębiorstwo Çola-

koğlu do produkcji SSHR wywożonych do Unii. Dlatego też, niezależnie od tego, czy istniały inne powody inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu w urzędzenia do produkcji stali nierdzewnej niż obejście środków, inwestycje te nie były wykorzystywane do dostarczania do Unii SSHR produkowanych z płyt pochodzących z Turcji, ponieważ w okresie sprawozdawczym niemal cały wywóz przedsiębiorstwa Çolakoğlu opierał się na SSHR produkowanych z płyt indonezyjskich. W związku z tym argument ten odrzucono.

- (73) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło, że istniało uzasadnienie ekonomiczne, biorąc pod uwagę jego model biznesowy, który opierał się, po pierwsze, na dywersyfikacji źródeł dostaw, a po drugie – na potrzebie elastyczności, aby poradzić sobie z dostępnością SSHR na rynku w zależności od wahań popytu na produkty rynku niższego szczebla. Fakt, że dostępność czarnych SSHR na rynku unijnym była ograniczona, w tym z powodu przywozu z państw trzecich, uzasadniał rzekomo strategię przedsiębiorstwa Marcegaglia polegającą na kupowaniu płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji w celu przetworzenia ich na czarne SSHR w ramach umów o produkcję na zlecenie. Ponadto przedsiębiorstwo Marcegaglia twierdziło, że Komisja nie odniosła się do faktu, że Indonezja posiada największe na świecie zdolności produkcyjne w zakresie płyt ze stali nierdzewnej i, w przeciwieństwie do innych krajów, jest skłonna dostarczać płyty o jakości i w ilości potrzebnej przedsiębiorstwu Marcegaglia. Inne kraje rzekomo skupiają się na samych SSHR albo mają duże zapotrzebowanie na SSHR do celów związanych z produktami rynku niższego szczebla.
- (74) Komisja zwróciła uwagę, że – przy uwzględnieniu opisanego powyżej modelu biznesowego – twierdzenie to nie unieważnia argumentów przedstawionych powyżej w motywach 66–68. Ponadto indonezyjskie SSHR były dostępne na rynku unijnym po zapłaceniu ceł antydumpingowych, o czym świadczy wzrost przywozu z Indonezji. Ponadto nie było dowodów na to, że domniemane wahania dostępności produktów rynku niższego szczebla będą miały wpływ na dostępność tylko SSHR, ale nie na dostępność bezpośrednich materiałów wsadowych do ich produkcji na rynku wyższego szczebla, czyli płyt ze stali nierdzewnej, powodując nadwyżkę indonezyjskich płyt i niedobór indonezyjskich SSHR. Ponadto twierdzenie, że wszystkie inne kraje, z wyjątkiem Indonezji, nie były w stanie albo nie chciały dostarczać przedsiębiorstwu Marcegaglia wystarczających ilości płyt wysokiej jakości, nie zostało poparte żadnymi dowodami. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (75) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Marcegaglia argumentowało, że ekonomiczne uzasadnienie zawarcia umowy o produkcję na zlecenie z przedsiębiorstwem Çolakoğlu zostało potwierdzone przez ostatnie znaczące inwestycje dokonane przez przedsiębiorstwo Marcegaglia. W styczniu 2023 r. przedsiębiorstwo Marcegaglia nabyło hutę stali w Zjednoczonym Królestwie. Jak twierdzi przedsiębiorstwo Marcegaglia, zakup tego zakładu do produkcji płyt ze stali nierdzewnej wynikał z potrzeby zapewnienia pewnego i stabilnego własnego źródła dostaw SSHR. Niemniej jednak, ponieważ nabyta huta produkuje płyty ze stali nierdzewnej, ale nie posiada urządzeń do walcowania na gorąco, przedsiębiorstwo Marcegaglia argumentowało, że w przyszłości będzie musiało nawiązać partnerstwo z innym zakładem, aby przetwarzać płyty ze stali nierdzewnej produkowane w Zjednoczonym Królestwie na SSHR, w Unii lub poza nią. W tym względzie przedsiębiorstwo Çolakoğlu okazało się niezawodnym i skutecznym partnerem, który mógłby być potencjalnie wykorzystywany również do przetwarzania płyt produkowanych w Zjednoczonym Królestwie na SSHR. Przedsiębiorstwo Marcegaglia zaznaczyło ponadto, że ponieważ będzie wkrótce w stanie zaspokoić swoje zapotrzebowanie na płyty ze stali nierdzewnej dzięki czynnikom produkcji płyt w Zjednoczonym Królestwie, w przyszłości nie należy spodziewać się dalszego przywozu płyt SSHR z Indonezji.
- (76) Komisja uznała, że ta niedawna zmiana może w niedalekiej przyszłości doprowadzić do zmiany źródeł zaopatrzenia w płyty ze stali nierdzewnej. Nabycie wspomnianej huty stali nastąpiło jednak w styczniu 2023 r., a więc po okresie sprawozdawczym, i nie obejmowało żadnej gwarancji dotyczącej tego, czy i kiedy zakończy się stwierdzona praktyka obchodzenia środków.
- (77) W odniesieniu do domniemanej przyszłej zmiany okoliczności Komisja zauważyła, że po upływie roku od przedłużenia środków albo przedsiębiorstwo Marcegaglia, albo Çolakoğlu może złożyć wniosek o objęcie przeglądem środka przeciwdziałającego obchodzeniu środków na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jeżeli zmiana ta ma charakter trwały. Bez wątpienia taka zmiana mogła być związana z zakupem płyt ze stali nierdzewnej wyprodukowanych w Zjednoczonym Królestwie w miejsce płyt ze stali nierdzewnej z Indonezji, pod warunkiem że można wykazać, że taka zmiana ma charakter trwały.
- (78) Biorąc pod uwagę wszystkie te elementy, Komisja stwierdziła, że nie istnieje wystarczająca racjonalna przyczyna ani ekonomiczne uzasadnienie inne niż nałożenie cła w odniesieniu do działalności wykończeniowej prowadzonej przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu. Zmiana struktury handlu wynikała z faktu, że działalność rozpoczęto, a następnie znacznie zwiększono po wszczęciu pierwotnego dochodzenia.

2.5. Rozpoczęcie lub znaczne zwiększenie działalności

- (79) W art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego wymaga się, aby dana działalność montażowa lub wykończeniowa rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po wszczęciu lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, a części pochodziły głównie z krajów objętych środkami antydumpingowymi.
- (80) Jak opisano w pkt 2.4 powyżej, przedsiębiorstwo Çolakoğlu znacznie zwiększyło sprzedaż eksportową w okresie objętym dochodzeniem, a niemal wszystkie zakupy głównego materiału wsadowego, tj. płyt ze stali nierdzewnej, były przywożone z Indonezji.
- (81) Dlatego też Komisja stwierdziła, że działalność montażowa lub wykończeniowa znacznie zwiększyła się po wszczęciu pierwotnego dochodzenia, zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

2.6. Wartość części i wartość dodana

- (82) Zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w przypadku działalności montażowej lub wykończeniowej warunkiem niezbędnym do stwierdzenia obchodzenia środków jest konieczność potwierdzenia, że części pochodzące z krajów objętych środkami stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu i że wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia była niższa niż 25 % kosztów produkcji.
- (83) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu powtórzyło swoje twierdzenie, że praktyka, proces lub praca nie są objęte zakresem art. 13 ust. 1 ani art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ produkt objęty dochodzeniem, tj. SSHR, jest innym produktem niż jego materiał wsadowy, tj. płyty ze stali nierdzewnej. Płyty są klasyfikowane w innych pozycjach taryfowych niż SSHR, ponieważ chodzi o istotne procesy przetwarzania nadające SSHR niepreferencyjne pochodzenie tureckie. Ponadto przedsiębiorstwo Çolakoğlu argumentowało, że reguły pochodzenia są wprawdzie regulowane na poziomie WTO, ale nie osiągnięto na nim porozumienia w sprawie obchodzenia środków. Decyzja o rozszerzeniu istniejących środków na przywóz SSHR z Turcji podważyłaby zatem pozycję Unii jako wiodącego zwolennika konwergencji handlu światowego. Ponadto przedsiębiorstwo Çolakoğlu powołało się na sprawę przedsiębiorstwa *Steel Wire Ropes and Cables (Indie)* ⁽¹⁰⁾, w której Komisja uznała, że reguły niepreferencyjne pochodzenia mają znaczenie przy określaniu, czy cła antydumpingowe mają zastosowanie, czy też nie.
- (84) Komisja uznała, że klasyfikacja taryfowa i pochodzenie produktu objętego dochodzeniem lub jego głównych materiałów wsadowych, lub ich zmiana, nie ma znaczenia dla ustalenia, czy działalność montażowa/wykończeniowa stanowi obejście środków. Podstawą prawną dochodzenia w sprawie obejścia środków jest art. 13 rozporządzenia podstawowego, a nie przepisy prawa celnego dotyczące pochodzenia. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rzeczywiście stwierdził, że jedynym celem rozporządzenia rozszerzającego cło antydumpingowe jest zapewnienie skuteczności takiego cła i przeciwdziałanie jego obchodzeniu ⁽¹¹⁾. Aby ocenić możliwe obchodzenie środków, jak opisano w motywie 82, Komisja przeanalizowała zatem, czy spełnione zostały kryteria określone w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W szczególności Komisja zbadała, czy części stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, a wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji. Oprócz tego, chociaż członkowie WTO wyraźnie potwierdzili istnienie problemu obchodzenia środków antydumpingowych ⁽¹²⁾, na poziomie WTO nie ma jednolitych przepisów dotyczących obchodzenia środków, które powodowałyby niezgodność przepisów unijnych w tym zakresie. Ponadto decyzja Komisji, na którą powołuje się przedsiębiorstwo Çolakoğlu, nie dotyczyła stosowania art. 13 jako takiego, ale raczej pobierania ceł antydumpingowych w przypadku nieprzestrzegania warunków zobowiązania. W orzecznictwie wyjaśniono ponadto, że użycie wyrażenia „from” (w znaczeniu „provenance”) odsyłającego do pojęcia pochodzenia zamiast wyrażenia „originating in” (w znaczeniu „origine”) w art. 13 rozporządzenia podstawowego oznacza, że „prawodawca Unii celowo zdecydował się zdystansować od reguł pochodzenia prawa celnego i że w związku z tym pojęcie »pochodzenia« (»provenance«) [...] ma treść autonomiczną i odmienną od pojęcia pochodzenia (»origine«) w rozumieniu prawa celnego” ⁽¹³⁾. W związku z tym argument ten odrzucono.

⁽¹⁰⁾ Decyzja Komisji 2006/38/WE z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniająca decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii (Dz.U. L 22 z 26.1.2006, s. 54), motywy 42–44.

⁽¹¹⁾ Wyrok z 12 września 2019 r., Komisja/Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, ECLI:EU:C:2019:717, pkt 96 i przywołane tam orzecznictwo.

⁽¹²⁾ Porozumienie w sprawie rolnictwa Rundy Urugwajskiej, decyzja w sprawie obejścia środków.

⁽¹³⁾ Wyrok z 12 września 2019 r., Komisja/Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, ECLI:EU:C:2019:717, pkt 90.

2.6.1. Wartość części

- (85) Głównym materiałem wsadowym do produkcji SSHR są płyty ze stali nierdzewnej. Prawie 100 % płyt ze stali nierdzewnej przetwarzanych przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu było przywożonych z Indonezji. Po przeprowadzeniu procesu walcowania na gorąco, który był operacją wykończeniową w Turcji, płyty te były dalej przetwarzane na SSHR. Według zweryfikowanych informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu płyty ze stali nierdzewnej stanowiły niemal 100 % łącznej wartości wszystkich części zmontowanego/wykończonego produktu w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- (86) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu powtórzyło swoje twierdzenie, że produkcja SSHR z płyt ze stali nierdzewnej nie stanowi „montażu części poprzez ich składanie” w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ w produkcji SSHR występuje tylko jedna część. Argumentowało również, że odniesienie do „wykończenia” w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego należy odczytywać w kontekście wartości dodanej po zakończeniu montażu. W związku z tym i z uwagi na fakt, że czynności wykonywane przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu nie kwalifikowały się jako działalność montażowa, zdaniem tego przedsiębiorstwa nie zostały spełnione warunki określone w art. 13 ust. 2 lit. a) i art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- (87) Komisja odrzuciła te argumenty. Praktykę opisaną w motywie 82 uznano za działalność wykończeniową, która wchodziła w zakres pojęcia działalności montażowej w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o czym mowa jest również w motywie 44. Rozpatrzono również inne elementy, jak wyjaśniono poniżej.
- (88) Rozporządzenie podstawowe nie zawiera definicji terminów „działalność montażowa” ani „działalność wykończeniowa”. Sposób, w jaki skonstruowany jest art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, przemawia jednak za taką interpretacją terminu „działalność montażowa”, która zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. b) ma wyraźnie obejmować także „działalność wykończeniową”. W związku z tym „działalność montażowa” w rozumieniu art. 13 ust. 2 ma obejmować nie tylko działalność polegającą na montowaniu części artykułu złożonego, ale może obejmować także dalsze przetwarzanie, tj. wykańczanie produktu.
- (89) Jak wskazano w motywie 84, celem dochodzeń prowadzonych na podstawie art. 13 rozporządzenia podstawowego jest zapewnienie skuteczności cel antydumpingowych oraz zapobieganie ich obchodzeniu. W związku z tym celem art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego jest objęcie jego zakresem praktyk, procesów lub prac, w których wykorzystuje się głównie części z kraju podlegającego oraz montuje lub wykańcza te części przez dodanie do nich ograniczonej wartości.
- (90) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło, że SSHR produkowane z płyt pochodzenia tureckiego nie wchodziły w zakres dochodzenia. Dlatego rozszerzenie środków powinno dotyczyć tylko SSHR produkowanych z płyt indonezyjskich, a nie SSHR produkowanych z płyt pochodzenia tureckiego. Przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło również, że pochodzenie może być sprawdzane przez krajowe organy celne, biorąc pod uwagę istnienie realnego i możliwego do zastosowania sposobu weryfikacji pochodzenia tureckiego. W szczególności uzyskanie certyfikatu EUR1, w ramach którego przyznaje się preferencyjne pochodzenie, powinno zapewnić wystarczające gwarancje, że SSHR, których certyfikat ten dotyczy, zostały przetworzone z płyt pochodzenia tureckiego.
- (91) W art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przewiduje się rozszerzenie cel na przywóz z państw trzecich produktu podobnego, jeżeli spełnione są określone warunki. Zgodnie z art. 13 ust. 4 zwolnienia z rozszerzenia środków mogą zostać przyznane producentom danego produktu, co do których stwierdzono, iż nie biorą udziału w praktyce obchodzenia środków. W swojej analizie Komisja była zobowiązana do uwzględnienia całej sprzedaży do Unii produktu objętego dochodzeniem przez danego producenta eksportującego, w tym sprzedaży produktu wyprodukowanego z płyt pochodzących z Turcji, a nie tylko z płyt indonezyjskich. W tym zakresie w dochodzeniu potwierdzono, że przedsiębiorstwo Çolakoğlu eksportowało do Unii SSHR produkowane głównie z płyt indonezyjskich. W wyniku dochodzenia ustalono w szczególności, że w okresie sprawozdawczym z [40 000–50 000] ton SSHR wywożonych przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu do Unii tylko [20–200] ton SSHR było produkowanych z płyt pochodzenia tureckiego, co stanowi maksymalnie 0,5 % części. W związku z tym przywożone z Indonezji części, tj. płyty ze stali nierdzewnej, stanowiły w okresie sprawozdawczym ponad 99,5 % wszystkich części użytych w całkowitej produkcji SSHR. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

- (92) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło, że naruszono jego prawo do obrony, w szczególności art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i art. 296 TFUE, ponieważ jego pierwotny wniosek o zwolnienie dotyczył nie tylko SSHR produkowanych z płyt indonezyjskich, ale również, oddzielnie, SSHR produkowanych z płyt pochodzenia tureckiego. Według przedsiębiorstwa Çolakoğlu, element ten nie został uwzględniony w ujawnieniu ustaleń.
- (93) Jak wskazano w motywie 85 powyżej, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego rozszerzenie dotyczy przywozu z państw trzecich produktu podobnego, a art. 13 ust. 4 pozwala na przyznanie zwolnienia „producentom [...], co do których stwierdzono, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków”. W dokumencie ujawniającym informacje Komisja stwierdziła, że na potrzeby oceny kryterium 60 % Komisja wzięła pod uwagę wszystkie płyty przetwarzane przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu oraz że niemal 100 % płyt ze stali nierdzewnej przetwarzanych przez to przedsiębiorstwo było przywożone z Indonezji. Płyty te stanowiły zatem niemal 100 % łącznej wartości wszystkich części zmontowanego/wykończonego produktu w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Na podstawie tej oceny stwierdzono, że przedsiębiorstwo Çolakoğlu bierze udział w praktyce obejścia środków w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i dlatego nie można mu przyznać zwolnienia na podstawie tego przepisu. Ponadto po ujawnieniu ustaleń, w motywie 91 powyżej, Komisja potwierdziła, że SSHR produkowane z płyt pochodzących z Turcji muszą być uwzględnione w analizie i nie mogą być wyłączone z zakresu dochodzenia. W związku z tym Komisja uznała, że w pełni przestrzegano prawa przedsiębiorstwa Çolakoğlu do obrony, i odrzuciła ten argument.
- (94) Komisja stwierdziła zatem, że kryterium dotyczące 60 %, określone w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, zostało spełnione.

2.6.2. Wartość dodana

- (95) Stwierdzono, że ustalona średnia wartość dodana w okresie sprawozdawczym była niższa niż 5 %, tj. znacznie niższa niż próg 25 % wyznaczony w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Komisja uznała zatem, że wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia wyniosła mniej niż 25 % kosztów produkcji, co z kolei jest zgodne z wymogiem określonym w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, aby uznać te operacje za obejście środków.

2.7. Osłabienie skutków naprawczych cła antydumpingowego

- (96) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz produktu objętego dochodzeniem osłabił, zarówno w odniesieniu do ilości, jak i cen, skutki naprawcze obecnie obowiązujących środków.
- (97) Ze zweryfikowanych danych przedstawionych przez przedsiębiorstwa Çolakoğlu i Marcegaglia wynika, że przedsiębiorstwo Çolakoğlu dokonało w okresie sprawozdawczym wywozu 40 000–50 000 ton. Jednocześnie konsumpcja w Unii w ramach wolnej sprzedaży została oszacowana przez wnioskodawcę na ok. 1 200 000 ton w okresie sprawozdawczym. W związku z tym udział przywozu z Turcji w rynku stanowił około 4 % konsumpcji w Unii w ramach wolnej sprzedaży w okresie sprawozdawczym i ponad 3 % konsumpcji w Unii w ramach wolnej sprzedaży ustalonej w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Ponadto, jako że Komisja stwierdziła istnienie znacznych wolnych mocy produkcyjnych w walcowni gorącej przedsiębiorstwa Çolakoğlu, przedsiębiorstwo to mogłoby w przyszłości znacznie zwiększyć swoją wielkość wywozu.
- (98) Jeżeli chodzi o ceny, Komisja porównała średnią cenę niewyrządzającą szkody ustaloną w toku pierwotnego dochodzenia ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi CIF ustalonymi na podstawie statystyk Eurostatu, odpowiednio dostosowanymi w celu uwzględnienia kosztów ponoszonych po odprawie celnej. Komisja wykorzystwała dane statystyczne Eurostatu, ponieważ transakcje między przedsiębiorstwem Çolakoğlu i Marcegaglia były oparte na umowie o produkcję na zlecenie, a zatem były rozliczane na podstawie opłaty za usługę i nie odzwierciedlały ceny rynkowej. Z tego porównania wynika, że przywóz pochodzący z Çolakoğlu zaniżał ceny unijne o ponad 13 %.
- (99) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwa Marcegaglia i Çolakoğlu oraz rząd Republiki Turcji twierdziły, że wobec wzrostu przywozu z Indonezji istniejące środki nałożone na ten przywóz nie miały żadnego skutku naprawczego, który mógłby być potencjalnie osłabiony przez przywóz z Republiki Turcji, który był znacznie niższy w ujęciu bezwzględny.
- (100) Przedsiębiorstwo Çolakoğlu twierdziło również, że jeśli jakkolwiek przywóz miałby osłabić skutki naprawcze, nie byłyby to przywóz SSHR z Turcji, ale raczej przywóz płyt, które są rzekomo przetwarzane na SSHR w Unii, ze względu na znacznie większe ilości.

- (101) Komisja przypomniała, że chociaż przywóz płyt z Indonezji do Unii był rzeczywiście większy pod względem wielkości niż przywóz SSHR z Turcji, nie zmienia to jednak ustaleń dochodzenia, że przywóz SSHR z Turcji osłabił skutki naprawcze środków, a mianowicie, że przywóz ten stanowił ponad 4 % całkowitej konsumpcji w Unii w okresie sprawozdawczym i zaniżał ceny unijne o ponad 13 %. Ponadto kontynuacja przywozu SSHR z Indonezji nie oznacza, że pierwotne środki były nieskuteczne. W rzeczywistości celem tych środków nie było wyeliminowanie przywozu, lecz raczej wyrównanie szans. Przywóz indonezyjskich SSHR do Unii trwał, a nawet wzrósł, ale podlega cłu, które ma usunąć skutki dumpingu wyrządzającego szkodę.
- (102) Jeśli chodzi o przywóz płyt indonezyjskich do Unii, Komisja zauważyła, że istnienie innych czynników, które mogą osłabić skutek naprawczy środków, nie ma znaczenia dla ustaleń w przedmiotowej sprawie. Ponadto art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie wymaga od Komisji analizy ewentualnych innych czynników, które mogłyby dodatkowo osłabić skutki naprawcze cła.
- (103) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Marcegaglia stwierdziło, że ze względu na ograniczony rynek przywóz czarnych SSHR z Turcji nie osłabia skutków naprawczych obowiązujących środków wobec przywozu indonezyjskich SSHR.
- (104) Jak stwierdzono w motywie 12, Komisja zwróciła uwagę, że w pierwotnym dochodzeniu stwierdzono, iż czarne i białe zwoje mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne, konkurują ze sobą i wchodzą w zakres produktu. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.
- (105) W świetle powyższych ustaleń Komisja stwierdziła, że obowiązujące środki były osłabiane pod względem ilości i cen na skutek przywozu z Turcji objętego niniejszym dochodzeniem.

2.8. Dowody na istnienie dumpingu

- (106) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała również, czy istnieją dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla produktu podobnego.
- (107) W tym celu Komisja porównała średnie ceny eksportowe z Turcji, na podstawie danych statystycznych Eurostatu, z wartościami normalnymi ustalonymi podczas pierwotnego dochodzenia, skorygowanymi o wzrost cen SSHR w zwojach w Indonezji, zgodnie z informacjami zawartymi w publicznych bazach danych⁽¹⁴⁾. Porównanie wartości normalnych z cenami eksportowymi wykazało, że w okresie sprawozdawczym dokonywano wywozu SSHR po cenach dumpingowych.

3. ŚRODKI

- (108) Na podstawie powyższych ustaleń Komisja stwierdziła, że cło antydumpingowe nałożone na przywóz SSHR pochodzących z Indonezji jest obchodzone poprzez przywóz produktu objętego dochodzeniem wysyłanego z Turcji przez przedsiębiorstwo Çolakoğlu.
- (109) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy, ponieważ zgłoszona sprzedaż eksportowa przedsiębiorstwa Çolakoğlu stanowiła [88 % do 93 %] łącznej wielkości przywozu z Turcji do Unii w okresie sprawozdawczym, oraz to, że żaden inny turecki producent w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zgłosił się z wnioskiem o zwolnienie, Komisja stwierdziła, że ustalenia dotyczące praktyki obchodzenia środków w odniesieniu do przedsiębiorstwa Çolakoğlu są reprezentatywne w odniesieniu do całego przywozu z Turcji.
- (110) W związku z tym, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, środki antydumpingowe obowiązujące w odniesieniu do przywozu SSHR pochodzących z Indonezji powinny zostać rozszerzone na przywóz produktu objętego dochodzeniem.

⁽¹⁴⁾ Komisja przyjęła za punkt odniesienia wzrost cen SSHR w zwojach w Azji Wschodniej według Metal Bulletin, obejmujący w dużej mierze ceny SSHR z Indonezji. Ten sam wzrost cen został potwierdzony na podstawie danych GTA dotyczących światowego przywozu SSHR z Indonezji.

- (111) Na podstawie art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego rozszerzenie powinno obejmować środek ustanowiony w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/1408, w odniesieniu do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”, tj. ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 17,3 % mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocenieniem.
- (112) Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem wszczynającym, cło pobiera się od zarejestrowanego przywozu produktu objętego dochodzeniem.

4. WNIOSEK O PRYZNANIE ZWOLNIENIA

- (113) Jak opisano powyżej, stwierdzono, że Çolakoğlu było zaangażowane w praktyki obchodzenia środków. W związku z powyższym przedsiębiorstwu temu nie można przyznać zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (114) Jak wspomniano w pkt 2.2 powyżej, przedsiębiorstwa Saritas, UCAS i AST nie zostały uznane za producentów eksportujących, a zatem nie były uprawnione do ubiegania się o zwolnienie. Podobnie, biorąc pod uwagę niekompletną odpowiedź przedsiębiorstwa Poyraz, Komisja nie była w stanie ustalić, czy przedsiębiorstwo to jest prawdziwym producentem i w związku z tym kwalifikuje się do zwolnienia.
- (115) W związku z powyższym żadnemu z tych przedsiębiorstw nie należy przyznać zwolnienia z rozszerzenia środków.

5. UJAWNienie USTALEŃ

- (116) 30 stycznia 2023 r. Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o najważniejszych faktach i względach prowadzących do powyższych wniosków oraz wezwała je do przedstawienia uwag. Uwagi, które wpłynęły ze strony przedsiębiorstw Çolakoğlu i Marcegaglia oraz rządu Republiki Turcji, zostały należycie uwzględnione.
- (117) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

- Ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408 na przywóz wyrobów walcowanych płaskich ze stali nierdzewnej, nawet w zwojach (w tym wyrobów ciętych na wymiar i taśm), nieobrobionych więcej niż walcowanych na gorąco, z wyłączeniem wyrobów, nie w zwojach, o szerokości 600 mm lub większej i grubości przekraczającej 10 mm, pochodzących z Indonezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu, rozszerza się niniejszym na przywóz wyrobów walcowanych płaskich ze stali nierdzewnej, w zwojach lub nie (w tym wyrobów ciętych na wymiar i taśm), nieobrobionych więcej niż walcowanych na gorąco, z wyłączeniem wyrobów, nie w zwojach, o szerokości 600 mm lub większej i grubości przekraczającej 10 mm, obecnie objęty kodami HS 7219 11, 7219 12, 7219 13, 7219 14, 7219 22, 7219 23, 7219 24, 7220 11 oraz 7220 12, wysyłanych z Turcji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Turcji (kody TARIC 7219 11 00 10, 7219 12 10 10, 7219 12 90 10, 7219 13 10 10, 7219 13 90 10, 7219 14 10 10, 7219 14 90 10, 7219 22 10 10, 7219 22 90 10, 7219 23 00 10, 7219 24 00 10, 7220 11 00 10, and 7220 12 00 10).
- Rozszerzone cło jest cłem antydumpingowym w wysokości 17,3 % mającym zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w Indonezji (dodatkowy kod TARIC C999).
- Cło rozszerzone na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu jest pobierane od przywozu zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/1310.
- O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Organom celnym poleca się zaprzestanie rejestracji przywozu ustanowionej zgodnie z art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2022/1310, które niniejszym traci moc.

Artykuł 3

Wnioski o zwolnienie złożone przez przedsiębiorstwa Saritas Çelik San.ve tic. A.S., Üças Paslanmaz Çelik iç ve tic. A.S., AST Turkey Metal Sanayi ve tic. A.S., Poyraz Paslanmaz Sanayi ve diş ticaret Limited Sirk oraz Çolakoğlu Metalurji A.Ş. zostają odrzucone.

Artykuł 4

1. Wnioski o zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej; wnioski te muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wnioski należy przesyłać na następujący adres:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate G Office:
CHAR 04/39
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

2. Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/1036 Komisja może zezwolić na zwolnienie przywozu pochodzącego od przedsiębiorstw, które nie obchodzą środków antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1408, z cła rozszerzonego na mocy art. 1.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 kwietnia 2023 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN